

חַת־ת לַיּוֹם שְׁשִׁי פְּרֻשֵׁת וַיְקַהֵל עֵרַב שַׁבַּת קוֹדֵשׁ כ"ח אָדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיַד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁשִׁי

בחמש היום לומדים כיצד בצלאל ואהליאב בנו את המנורה, מזבח הקטרת, שמן המשחה (בו השתמשו כדי להכין דברים לתפקידם הקדוש והמיחד) ואת הקטרת בדיוק כפי שה' אמר להם.

תְּהֵלִים / יוֹם כ"ח לַחֹדֶשׁ פְּרָקִים קל"ב- קל"ט

בתהלים של היום, ישנם כמה פרקים אותם אנחנו אומרים בתפלת שחרית של שבת. הפרק "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" שנקרא גם ההלל הגדול (פרק קל"ו) הוא אחד מהם. גם הפרק "על נהרות בבבל" נמצא בתהלים של היום, ואותו אנחנו אומרים לפני ברכת המזון במהלך ימות השבוע. בהלל הגדול, אחד הדברים שאנו מודים לה' עליהם, זה על המאורות הגדולים שמאירים את העולם, השמש, הירח והכוכבים. אנו אומרים "לעושה אורים גדולים כי לעולם חסדו! ה' עושה את המאורות הגדולים ביום שיש לו הרבה מאד חסד!

האם ידעתם שאחד הדברים שאנחנו לומדים מכך הוא שה' תמיד בורא את העולם! בגלל שלא נאמר, ה' עשה את המאורות הגדולים, אלא עושה אורים גדולים, ה' כל הזמן בורא מחדש את העולם, יש מאין, בכל שניה!

(אנחנו גם מזכירים זאת בתפלה, בסיום הברכה הראשונה שלפני שמע ישראל. האם אתם יכולים למצוא היכן זה נאמר?)

זה מראה לנו עד כמה כל דבר קטן שאנחנו עושים הוא חשוב, ה' ברא את כל העולם רק בשבילכם כדי שתלמדו עכשו חת"ת!

תניא / לקויטי אמרים פרק ל"ב (כ"ח אדר א' שנה מעברת)

האדמו"ר הזקן אומר שהדרך העקרית להגיע לאהבת ישראל היא על ידי שנבחין שהנשמה היא החלק החשוב ביותר בתוכנו. לקבוצות מסימות של יהודים עלינו לנהג באהבת ישראל באופן קצת שונה.

אתמול למדנו איך לחוש כלפי יהודי שאיננו שומר תורה ומצוות לעת עתה. עלינו לזכר שזה מאד עצוב שהם לא יודעים על תורה ועבודת ה', אבל אנחנו מנסים לקרב אותם באמצעות אהבת ישראל אפילו אם הם לא לומדים תורה או מקימים מצוות.

היום אנו לומדים על הגישה בה עלינו לנקט במקרים של אנשים שהם שומרים תורה ומצוות, חברים שלנו, אבל עוברים עברה ולא רוצים להפסיק, אפילו שאנו מנסים לדבר איתם ולמנע מהם לעשות זאת.

הגמרא אומרת שעלינו לשנוא את הרע שבו, אבל האדמו"ר הזקן מזכיר לנו שעדין עלינו לאהוב את הדבר הטוב שבו, את הנשמה! אבל ביצד אנו מתנהגים כראוי למישהו, עושים עבורו מעשים טובים ומתנהגים אליו באהבת ישראל אם הוא עושה דברים כאלו חמורים? האדמו"ר הזקן מסביר שזה בגלל שאנחנו אוהבים את הנשמה שלו ומצטערים שהיא תקועה בטמאה של העברה. יש לנו רחמנות על האדם שלא מצליח לנצח את היצר הרע שלו ומתנהג באופן שכזה. הנשמה עצובה מכה! לכן, למרות שאנו שונאים את מה שהוא עושה, אנחנו עדין יכולים להתנהג אליו יפה בגלל שיש לנו רחמנות עליו.

(האדמו"ר הזקן גם מוסיף בסוגריו, שישנם אנשים שאל לנו להתנהג אליהם באהבת ישראל- אפיקורסים, אנשים שמנסים להרס את היהדות. דוד המלך אומר שהוא שונא אנשים כאלה. אבל הרבי אומר שבזימנו איננו יכולים לדעת מי באמת אפיקורס ולכן עלינו לנהג כלפיהם תמיד כמו לאדם שאיננו שומר תורה ומצוות ופשוט לא יודע מה מתר ומה אסור).

אז בעצם, האדמו"ר הזקן מלמד שעלינו לאהב כל יהודי, לא משנה מה / מי!

היום יום / כ"ח אדר א'

האם אתם אומרים קריאת שמע שעל המטה? אם תתבוננו בסדור, ישנם דברים רבים אותם אומרים לפני ואחרי אמירת שמע ישראל בלילה. והפסוק "בידך אפקיד רוחי" הוא בסופם.

היום הרבי כותב מהם המנהגים שלנו בנוגע לחלקים של קריאת שמע שאיננו אומרים ומדלגים עליהם בשבת ויום טוב והמנהג על תקון חצות (אותו לא אומרים בזימנו).

כל המנהגים האלו מדפסים בסדור, לכן אם תשימו לב כשאתם אומרים קריאת שמע, עשו זאת כפי שכתוב בהיום יום.

ספר המצוות / מצות לא תעשה שי"ז, עשה קע"ח

היום מסיימים את סדרת הלכות סנהדרין, ונלמד את הפרק הראשון של הלכות עדות - שמדבר על עדים המעידים בבית הדין.

בספר המצוות לומדים 2 מצוות:

1. **מצות לא תעשה שי"ז** - אסור לקלל כל אדם אפילו אם הוא לא יכול לשמוע.
2. **מצות עשה קע"ח** - אם אדם יודע על משהו שבית הדין דן בו כעת, הוא צריך לבוא ולהעיד.

רמב"ם / הלכות סנהדרין פרקים כ"ה - כ"ו - עדות פרק א'

פרק כ"ה - לומדים הלכות ביצד על הדין להתייחס לקהלה שלו (זה בודאי חשוב לכל אדם שעובד מול קהלה).

הרמב"ם מזכיר לדין להתנהג יפה לאנשים מהקהלה שלו למרות שהם פשוטים ואולי לא רוחניים כמוהו. הם ילדים של אברהם, יצחק ויעקב!

מר ג'ורג' רוהר, אחד מבעלי הצדקה הגדולים שעוזר להרבה מוסדות של הרבי, הגיע פעם לרבי. הוא רצה לחלק חדשות טובות.. הוא ספר לרבי על מנגן שהוא ארגן ליהודים ללא שום רקע יהודי.

"מה?" שאל אותו הרבי.

מר רוהר אמר לרבי שוב: ארגנתי מנגן ליהודים ללא שום רקע יהודי."

"תחזר אליהם ותאמר להם שיש להם רקע יהודי!" אמר הרבי, הם הבנים של אברהם יצחק ויעקב!

דין צריך גם מאד להקפיד שלא לעשות דברים שעלולים לגרום לאדם לאבד את כבודו למשל להשתכר במסיבות. לומדים גם שאנשים צריכים לכבד את בית הדין ולבא כאשר קוראים להם בבית הדין. בית הדין צריך להקפיד כאשר הם קוראים לאדם, לודא שהוא יכול לבא. למשל הם לא יכולים לקרא לאדם להתיצב בבית הדין ביום שישי בין שפלים עסוקים בהכנות לכבוד שבת.

פרק כ"ו - לומדים הלכות על העונש המגיע על קללה. למרות שיש מצוה שאסור לקלל אף אחד, יש מצוה מיחדת שאסור לקלל שופט. מי שעובר על כך מקבל מלקות פעמים. ההלכה האחרונה מזכירה שאסור ללכת לבית משפט לא יהודי (ערבאות). יהודים שופטים על פי תורה בבית הדין היהודי. רק אם אדם מסרב לבוא לבית הדין, בית הדין רשאי להרשות לתובע לתבע אותו בבית משפט כללי. כעת מתחילים סדרה חדשה של הלכות על עדות.

פרק א' - אם אדם יכול להיות עד, מצוה עליו לעשות זאת ולהעיד בבית הדין. לומדים ביצד הדין שואל את העדים שאלות, כדי לודא שהם אומרים רק את האמת ושכולם מעידים עדות זהה.

יש שבע שאלות בסיסיות מתי והיכן קרו הדברים. ואז מבקשים יותר פרטים כמו - איזו מלאכה הוא עשה? אבל הדין צריך גם לשאול שאלות שאינן קשורות ישירות לענין עליו מעידים, רק כדי לודא שהאדם אומר את האמת. למשל אפשר לשאול איזה צבע בגד לבש האדם השני אפילו שזה לא קשור במישרין לענין הנידון בבית הדין.

זרכי החסידות / הפרשה החסידית ויקהל

בפרשת ויקהל לומדים ביצד הכינו בני ישראל את המשכן בדיוק כפי שה' רצה. אבל אם תתבוננו בפסוקים, תחשבו, "האם לא למדנו את זה כבר?"

התורה יכלה לכתב, "בני ישראל בנו את המשכן בדיוק כמו שה' רצה" ובמקום יש שתי פרשות שחוזרות על מה שכבר למדנו!

מדוע?

חסידות מסבירה שמשה שמע על בנית המשכן בשהיה בהר סיני. הוא היה מאוד קרוב לה' והרגיש במעט כמו מלאך. בשהוא למד על המשכן, הוא חשב על הרוחניות שבמשכן ועל כל הקדשה שנמצאת בו. אלו הם כל הפסוקים בפרשת תרומה.

בפרשת ויקהל - פקודי, לומדים על המשכן הגשמי- על האפן שבו נבנה עץ, זהב וכסף. לומדים שבני ישראל תרמו זהב ונחשת לבנית המשכן ועל כך שבצלאל ואהליאב דאגו שכל חלק של המשכן יעשה

ה' רוֹצֵה אֶת בֵּיתוֹ כָּאֵן, בְּעוֹלָם שְׁמַלְא בְּעַצִּים, אֲבָנִים חִיּוֹת וְעֶפֶר. ה' לֹא רוֹצֵה עוֹד בֵּית בְּשָׁמַיִם. הוּא רוֹצֵה לְדוֹר כָּאֵן בְּעוֹלָם שְׁלֵנוּ!

זֶהוּ הַמְשָׁכָן עֲלֵיו לומְדִים בְּפֶרֶשֶׁת וַיִּקְהַל- פְּקוּדֵי. זֶה הַסֵּבָה שְׁקוֹרְאִים הַכֵּל שׁוֹב, מִכִּיּוֹן שְׁמִדְבָרִים עַל מְשָׁכָן לֵה' כָּאֵן בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְזֶהוּ דָבָר שׁוֹנֶה מְאוֹד.

תַּפְלָה / חֲזוּק כָּל הַמְצוּוֹת

מְקַדֵּשׁ לְעֵלְוֵי נְשָׁמַת סַבְתָּנוּ הָאֵהוּבָה נַחְמָה צָפָה בַּת ר' שְׁמַעְיָה ע"ה גוֹדְמָן

הֵאֵם חֲשַׁבְתֶּם מִדוּעַ לומְדִים וּמִדְבָרִים כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה עַל תַּפְלָה? זֶה רַק מְצוּה אַחַת! יֵשׁ מְצוּוֹת שֶׁהֵם לֹא רַק חֶלֶק מִתִּירֵי"ג הַמְצוּוֹת, אֲלָא גַם מְסִיעוֹת לְכָל הַמְצוּוֹת.

לְמוֹד תּוֹרָה הוּא מְצוּה כְּזוֹ – תִּלְמוּד מְבִיא לִיָּדֵי מַעֲשֵׂה- בְּאִשֶּׁר לומְדִים זֶה גוֹרֵם לַעֲשׂוֹת יוֹתֵר. לְכֵן זֶה לֹא רַק מְצוּה לְלַמֵּד תּוֹרָה, אֲלָא לְמוֹד תּוֹרָה עוֹזֵר לְקַיֵּם אֶת כָּל הַמְצוּוֹת הָאֲחֵרוֹת.

תַּפְלָה הִיא גַם מְצוּה כְּזוֹ. הִיא לֹא רַק מְצוּה בְּפָנֵי עֲצָמָה, אֲלָא יוֹצֵרֶת שְׁנוֹי בְּכָל הַמְצוּוֹת הָאֲחֵרוֹת.

בְּלִקוּטֵי תּוֹרָה, מְכַנֶּה הָאֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן אֶת הַתַּפְלָה "חֹוט הַשְּׂדֵרָה" = עֲמוּד הַשְּׂדֵרָה שֶׁל הַמְצוּוֹת. עֲמוּד הַשְּׂדֵרָה הוּא הַעֶצֶם הָאֲרָכָה בְּיוֹתֵר בְּגוּף הָאָדָם וּמְחַזֵּק אֶת כָּל הַגּוּף וְנוֹתֵן כֹּחַ לְאָדָם לְזוּז וְלִלְכָת. הַתַּפְלָה שְׁלֵנוּ הִיא הַנוֹתֵנֶת חִיּוֹת לְכָל הַמְצוּוֹת וְחֹזֵק. בְּאִשֶּׁר מְשַׁקִּיעִים בְּעַנְיַן הַתַּפְלָה, מְחַזְּקִים אֶת קִיּוֹם כָּל הַמְצוּוֹת כֶּךָ שְׁנוֹכַל לְקַיֵּם אוֹתָם בְּחִיּוֹת!

(רְאֵה לִקוּטֵי שִׁיחוֹת חֶלֶק כ' עֲמוּד 409)

גְּאֻלָּה וּמְשִׁיחַ / מְשִׁיחַ עֵכְשׁוֹ

מְקַדֵּשׁ לְעֵלְוֵי נְשָׁמַת סַבְתָּנוּ הָאֵהוּבָה מֵרַת מְרִים צִימְעַל בַּת הַרֵב יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִידְמָן

בְּתִקּוּפַת מְלַחְמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה, הַרְבֵּי הַרֵי"צ הַתַּחֲחִיל קִמְפִּיין חֲדָשׁ עַל מְשִׁיחַ: "לְאַלְתֵּר לְתִשׁוּבָה לְאַלְתֵּר לְגְאֻלָּה" אִם עוֹשִׂים תְּשׁוּבָה מִיָּד, הַגְּאֻלָּה תִּגִּיעַ מִיָּד. בְּאוֹתָהּ תִּקּוּפָה אָמַר הָאֲדָמוֹ"ר הַרֵי"צ לְכֻלָּם שְׁמִשִּׁיחַ יָכוֹל לְבוֹא מִיָּד, הָאֲדָמוֹ"ר הַרֵי"צ הַשְּׁקִיעַ בְּהַפְצַת יְהוּדוּת וְהַקְמַת תִּלְמוּדֵי תּוֹרָה- פְּרוֹיִקְטִים שְׁלוֹקְחִים זְמַן. אֲנָשִׁים הֵיוּ מְבַלְבְּלִים!

אִם מְשִׁיחַ מִגִּיעַ תִּכְרָף וּמִיָּד, לְמָה צְרִיךְ לְדַאֵג לְבָנוֹת תִּלְמוּד תּוֹרָה חֲדָשׁ אוֹ לְשִׁלּוּחַ שְׁלִיחַ לְעִיר רְחוֹקָה? מְשִׁיחַ יְדַאֵג לָזֶה!

בְּאִשֶּׁר שְׁאֵלוּ אֶת הַרְבֵּי הַרֵי"צ, נֶאֱמַר לָהֶם שֵׁישׁ לְכֹךָ דְּגָמָה בַּתּוֹרָה. בְּמִדְבָר, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִדְדוּ לְמִקּוּמוֹת רַבִּים. בְּאֶחָד מֵאוֹתָם מִקּוּמוֹת הֵם שְׁהוּ 19 שָׁנִים. בְּמִקּוּם אַחֵר הֵם עָזְבוּ אַחֲרֵי יוֹם אֶחָד!

אֲבָל לֹא מְשִׁנָּה מָה, תְּמִיד הֵם הַעֲמִידוּ אֶת כָּל הַמְשָׁכָן וְכָל הַמַּחְנֶה כְּאֵלוּ הֵם עוֹמְדִים לְהִשְׁאֵר שֵׁם זְמַן רַב.

בְּגִלוֹת, צְרִיךְ לְשַׁמֵּר אֶת שְׁנֵי הַרְגָּשׁוֹת יַחַד. צְרִיךְ לְהִיּוֹת בְּבִטְחוֹן מְלֵא שֵׁה' יַעֲשֵׂה נְסִים וּמְשִׁיחַ יָבוֹא תִכְרָף וּמִיָּד, וְבוֹ בְּזְמַן צְרִיךְ לְתַכְנֵן דְּבָרִים בְּהִתְבַּסֵּס עַל הַמַּצָּב שְׁאֵנוּ בְּגִלוֹת.

כְּמוֹכָן, נְשָׁמַח מְאֹד אִם לֹא נִצְטָרֵף לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּתַכְנִיּוֹת הָאֵלוּ בְּגִלְל שְׁמִשִּׁיחַ יִטְפַּל בָּהֶם עֲבוּרָנוּ!

(רְאֵה הַתּוֹעֲדוֹת פְּרֶשֶׁת וַיִּשָּׁב ה'תשי"ז)